

שנים יצאו לקרב

"אתה שם! איך אתה לבוש?
כמה זמן אתה בעמק ארזה?"

אך האויב העיקרי של חייל החזית הוא השוטר הצבאי. אלה מצוחצחים ומבריקים, ואילו אנשי הקרב, אחרי שנים בחזית, כפורים, מלוכלכים, מוזנחים, עייפים ורצוצים.

ביל מולדן היה חייל קרבי פשוט. בשעות השעמום, בחזית איטליה, היה מצויד קריקטורות על חבריו, על בעיות החייל הקרבי, אהבותיו ושנאותיו. הקריקטורות משכו אליו את העין, הוא הוצא מחידתו, צורף לעתון הצבא האמריקאי סטארס אנד סטרייפס. שם צייר מדי שבוע קריקטורה אחת על שני גבוריו הנצחיים, וילי וג'ון, חיילים קרביים מרופשים, מגודלי זקנים, השונאים את קציניהם יאת השוטרים הצבאיים, את המלחמה ואת חיילי העורף, ממלאים את חובתם ונאמנים זה לזה עד למות. כשנגמרה המלחמה היה ביל מולדן הצעיר אישיות. כסרג'נט הוטס מיד חזרה לארצות-הברית, במשלוח של גורלים, שהסתכלו בעין רעה בחייל התחצפני אולם כפרו של ביל, אף פרונוט (בדרך לחזית), נמכר במיליוני טפסים, נחשב לברי טוי הנאמן ביותר לרוח החזית במלחמת העולם השנייה. הדבר משך, כמוכן, את תשומת לב הוליבור. ביל הוזמן לשם, קיבל זירה מהודרת ומשכורת שמנה, כשפרצה מלחמת קוריאה, הסריטה אוניברסל את אף פרונוט. הסרט, שיגיע בקרוב לארץ, נחשב לסרט מוצלח, אף כי רחוק הוא מרוחו של מולדן עצמו. בעמוד זה מופיעות שבע תמונות מסרט זה, כשליצדן מופיעות הקריקטורות של מולדן ששימשו להן יסוד.

וילי וג'ון, שני הרובאים בשוחה בודדה בחזית איטליה, נתקלים בבעיית המין. הבחורות האיסלקיות היפות נשארו בעורף. אנשי הרוב יכולים רק לראות אותן בחלום הלילה.

"לכל הרחוקות, למה לא יכולת להיר
וולד בחורה יפה? למה, מה?"

"אן, אני אוהב קצינים. בגלל אני
רוצה לחיות עד לגמר המלחמה!"

גם את הקצין אין החייל אוהב. אחרי כל נזיר פה, אחרי כל מעשה עוול, הוא חולם על הימים שאחרי המלחמה, אחרי השחרור, כשיוכל לג' מול לקצין כגמולו, לדבר אתו כשוה לשוה.

וילי וג'ון כובשים כפר אחרי כפר, רואים רק חורבות עשונות ועזובות. אולם בעיני עבדרי העורף אלה הם חיים רומנטיים ביותר.

"בך בדיוק הוא אמר לי: אני מק-
נא בכנס חברים, מפני שלכם ההי-
דמנות הראשונה להתעלם כאהבים
עם הכנות היפות כערים שאתם
כובשים! ואילו אנחנו המסכנים..."

"מריה השמיעה צעקת אימים:
מה שהוא נורא התרחש לנגד עיני
ניה. הרדת נפתחה... דמות אימים
התקרבה... המשך בשבוע הבא."

החייל בנכר מנותק מן הבית. העתון מן העייר רה שלו מגיע אליו פעם ביובל, וגם זה רק במקרה. אולם הוא חולם על ביתו, על משך פחתו — ועל השלום לו הוא מייחל.

"ג'ון, אתמול הצעת את היי ונשבעי
תני להחזיר לך את החוב. הנה, קח
את הזוג האחרון של גרביים יב-
שות שיש לי, קח אותם, הן!"

אולם מעל לכל עומדת הרעות הגדולה של אנשי הקרב — זו המשותפת להיילי החזית של כל התקופות, של כל העמים, של כל החזיתות. היא הנושא העיקרי של ביל מולדן.

"שמויות! התותחנים הודיעו כבר
לפני שעות שמכונת הירייה היא
הושמדה. הפסק לנענע את אצבעיך
תיך לפני הפרצוף שלי אתה מבין!"

אין אהבה רבה בין נמלי החזית, אנשי חיל רגלים הרובצים ברפש, ובין התותחנים, שי חיהם נוחים יותר. התותחנים יורים, אך הרוב באי חייב להסתער ולכבוש ברגליו וגופו.